Η αληθινή παγίδα των ηλεκτρονικών ταυτοτήτων (Θεοφάνης Ράπτης, Φυσικός, Προγραμματιστής και Συγγραφέας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 6 Σεπτεμβρίου, 2023

Η πραγματική διάσταση του ζητήματος και πως αυτή αποτελεί κατάφωρη προσβολή κατά της υπόληψης και της αξιοπρέπειας κάθε πολίτη.

«Την αισιόδοξη και αφελή σκέψη του 19ου αιώνα πως η άνοδος του επιπέδου της τεχνικής θα συνεπέφερε αυτόματα και τον "διαφωτισμό" των ανθρώπων πρέπει οριστικά να την ξεχάσουμε» (Γκύντερ Άντερς – Στερν [1])

«Η τερατωδία της εποχής μας είναι η αορατότητα των τεράτων» (Γκ. Αντερς [2])

Αυτό το κείμενο γράφεται με έναν αποκλειστικό σκοπό, για να χρησιμέψει σαν εγχειρίδιο σε όσα άτομα εξακολουθούν να επιμένουν στη σημασία της κριτικής σκέψης απέναντι σε κάθε εκ των άνω απόφαση που σερβίρεται αδιάκοπα από τους άρχοντες προς τους αρχόμενους, ιδίως τα τελευταία χρόνια όπου η καθημερινότητα μας τείνει ολοένα και περισσότερο προς ένα γκροτέσκο θέατρο του παραλόγου.

Γι' αυτό και πρέπει να αρχίσουμε από το κέντρο της υπόθεσης, δηλ. την ακριβώς όλο και μειούμενη εφαρμογή της κριτικής σκέψης, και μάλιστα έντεχνα επιβεβλημένη από την συνέργεια των «πληρωμένων» ΜΜΕ, του συνολικότερου θεάματος μιας πολιτικής που παριστάνει την «δημοκρατική» ενώ έπαψε προ πολλού να αφουγκράζεται τον ψίθυρο των «υπηκόων», υπ' ευθύνη και των ίδιων βέβαια!

Απόλυτο παράδειγμα αποτελούν οι **άσκοπες και μάταιες ψευδο-'συζητήσεις' που ακούμε τελευταία στα ΜΜΕ** και διαβάζουμε στο διαδίκτυο σχετικά με το ζήτημα των ηλεκτρονικών ταυτοτήτων. Συζητήσεις που το μόνο τους πραγματικό αποτέλεσμα είναι να στέλνουν κυριολεκτικά την μπάλα εκτός γηπέδου προκειμένου να μην συζητηθεί η ακόμη και να μην γίνει καν ποτέ αντιληπτό, που στην δική μας συζήτηση εδώ θα σημαίνει «συνειδητό», το ποια είναι **η πραγματική διάσταση του ζητήματος και πως αυτή αποτελεί κατάφωρη προσβολή κατά της υπόληψης και της αξιοπρέπειας κάθε πολίτη**.

Τυπικό παράδειγμα εκείνων που δεν έχουν μάθει να εφαρμόζουν την ορθή κριτική είναι το ότι ξεκινούν από οποιαδήποτε άσχετα δεδομένα όπως πχ, 666ηδες, δαιμόνια, μεταφυσικές και οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που ένας πονηρός ταχυδακτυλουργός τους το αποκρύπτει βάζοντας το μπροστά στην μύτη τους, κυριολεκτικά!

Εκτός των άλλων βέβαια, αυτό είναι κι ένας αμυντικός μηχανισμός απώθησης μιας αποτρόπαιης στάσης από πλευράς του κράτους η οποία έχει ήδη ειπωθεί ξεκάθαρα εξ αρχής. Αυτό ακριβώς θα επιχειρήσουμε να αποκωδικοποιήσουμε στην συνέχεια με όση ακρίβεια μας επιτρέπεται από όσα στοιχεία έχουν δει το φως.

Η άγνοια του πληθυσμού στις παγίδες της νέας τεχνολογίας

Να σημειώσουμε εξαρχής επίσης ότι, όσον αφορά το πρόβλημα των νέων τεχνολογιών γενικά, είναι δεδομένο ότι για μεγάλη μάζα του πληθυσμού αυτό αποτελεί μείζον πρόβλημα καθώς **η απόσταση ανάμεσα στο τι είναι «κατανοητό» από τον μέσο άνθρωπο-καταναλωτή αυτών των τεχνολογιών και τους πραγματικούς κατασκευαστές της μεγιστοποιείται διαρκώς** . Αυτό ήδη καθιστά ευάλωτες μεγάλες μάζες του πληθυσμού που μπορεί να**αδυνατούν να δουν πιθανές, μακροπρόθεσμες εκφυλιστικές συνέπειες της επιβολής ενός**

κοινωνικού μοντέλου χωρίς ιδιωτικότητα και διαρκή «ανακατεύθυνση» (nudging για να το πούμε με τον τρόπο και της αγγλόφωνης βιβλιογραφίας)**από τα πάνω**. Πολύ περισσότερο εάν όλα αυτά συμπληρωθούν στο μέλλον με την μορφή μιας υπόγειας και αδιαφανώς ελεγχόμενης οικονομίας **ηλεκτρονικού χρήματος**.

Κατά δεύτερο, **αν και ούτε η επιστήμη δεν μπορεί να είναι απολύτως ιδεολογικά ουδέτερη, η τεχνολογία είναι ακόμη λιγότερο. Με απλά λόγια, δεν υπάρχει μια ευθεία γραμμή μιας αναγκαστικής τεχνολογίας αλλά κάθε τεχνολογική εφαρμογή μπορεί κάλλιστα να κρύβει πολλαπλές συγκεκριμένες πολιτικές και οικονομικές επιλογές πίσω από τις εξειδικεύσεις της**.

Ας σταθούμε επομένως σε κάτι που μπορεί να γίνει κατανοητό με αφηρημένους όρους χωρίς άλλη αναφορά στα τρέχοντα. Ας σκεφτούμε την συμβατική έστω, ερώτηση, δηλαδή **πως ένα δημοκρατικό κράτος θα έπρεπε να επιδεικνύει τον σεβασμό του προς την ιδιωτικότητα του πολίτη, ιδίως από τη στιγμή που ένα τέτοιο δημοκρατικό κράτος θα πρέπει εξ ορισμού να θεωρείται δημιούργημα και επομένως υπηρέτης του πολίτη και όχι το αντίστροφο.**

Η απάντηση θα πρέπει να είναι προφανής με την απλή, κοινή λογική. Οποιοδήποτε έγγραφο ή άλλο στοιχείο που εμπεριέχει προσωπικά δεδομένα και τουλάχιστον εκείνα τα οποία δεχόμαστε κατά σύμβαση ως απολύτως απαραίτητα για κάθε δημόσια συναλλαγή **θα πρέπει να έχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά στις προδιαγραφές του**:

- *Να είναι απολύτως **διαφανές προς τον κάτοχο και απολύτως προστατευμένο από έξωθεν παρεμβάσεις**.*
- ***Να μην περιέχει χαρακτηρισμούς επί προσωπικών, πολιτικών ή άλλων παραμέτρων** όπως σε καθεστώτα που διενεργούν το λεγόμενο στην παλιά γλώσσα «φακέλωμα'» (για παράδειγμα δεν θα είχε καμία δουλειά σε ένα τέτοιο έγγραφο η αναγραφή χαρακτηρισμών του τύπου «ανεμβολίαστος», «αναρχικό στοιχείο», κλπ)*

Ήδη αμέσως αμέσως, έχουμε καθορίσει με αφηρημένο τρόπο, αρκετά αυστηρά το σύνολο των τεχνικών χαρακτηριστικών που θα θεωρούσαμε ως ανεκτό σε ένα τουλάχιστον στοιχειωδώς δημοκρατικό πολίτευμα από μια οποιαδήποτε ανάλογη τεχνική εφαρμογή.

Και ενώ περιττεύει προφανώς να συζητήσουμε το (1ο) απαιτείται ίσως να ξεκαθαρίσουμε το τεχνικό μέρος όσον αφορά την πρόταση (2ο). Προφανέστατα, αυτό που εννοεί είναι ότι **όσα ακριβώς στοιχεία είναι αναγνώσιμα από τον κάτοχο, τόσα και όχι άλλα μπορεί να περιέχονται σε οποιαδήποτε στοιχεία**

ηλεκτρονικής μνήμης τα οποία πρέπει επιπλέον να είναι αναλλοίωτα στο χρόνο από οποιαδήποτε άλλα μέρη πλην του κατόχου και επιπλέον μη προσβάσιμα από εξωτερικούς μηχανισμούς που θα μπορούσαν να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν, η καθοιονδήποτε τρόπο, αλλοιώσουν τα περιεχόμενα της εν λόγω ηλεκτρονικής μνήμης.

Επομένως, εδώ ήδη γνωρίζουμε τα ελάχιστα **ΕΠΙΤΡΕΠΤΑ** τεχνικά χαρακτηριστικά και προδιαγραφές μιας ηλεκτρονικής κάρτας η οποία δεν μπορεί να περιέχει περισσότερα από μια απλή μνήμη και επιπλέον δεν επιτρέπεται να περιέχει επεξεργαστική ισχύ μέσω πρόσθετων κυκλωμάτων που θα μπορούσε να επέμβουν στα περιεχόμενα αυτής της μνήμης, πόσο μάλλον διασυνδεσιμότητα με ενσύρματα η ασύρματα δίκτυα που θα μπορούσαν να επέμβουν επίσης με αμφίδρομο τρόπο **δηλ. να πραγματοποιήσουν εγγραφές εκτός από το να διαβάσουν τα περιεχόμενα**).

Και φυσικά **τα περιεχόμενα θα έπρεπε να είναι καθ΄ ολοκληρίαν αναγνώσιμα και διαθέσιμα στον κάτοχο μιας τέτοιας κάρτας** άλλο τόσο εύκολα, όσο και τα αναγραφόμενα στις σημερινές πλαστικές είναι αναγνώσιμα δια γυμνού οφθαλμού.

Και βέβαια, οι ελάχιστες παραπάνω απαιτήσεις ενός οποιουδήποτε, είτε εκτυπωμένου, είτε ηλεκτρονικά αποθηκευμένου, τέτοιου εγγράφου απορρέουν κατά φυσικό τρόπο από τον μοναδικό σκοπό τον οποίο επιτελούσε και στο παρελθόν, που είναι **η απλή απόδειξη ταυτοπροσωπίας ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ!** Οτιδήποτε άλλο βέβαια θα ήταν εκ του πονηρού.

Σημειωτέον ότι, η ίδια η ΕΕ δεν ζήτησε ποτέ τίποτε επιπλέον όπως και κανενός είδους ηλεκτρονικές υπηρεσίες αλλότριες προς τον μοναδικό και αποκλειστικό σκοπό μιας ταυτότητας, δεν υπήρξαν ποτέ μέρος των απαιτήσεων της. Άρα **δεν υπήρχε καταρχήν κανείς λόγος και να προστεθούν αυτές και μάλιστα σε έγγραφο στο οποίο αποσκοπείται να προστεθεί αργότερα και υποχρεωτικότητα! Γιατί απλούστατα, εάν κάποιοι ήθελαν μια τέτοια επιπλέον ωφέλεια θα έπρεπε αυτή να προσφέρεται ως μια άλλη υπηρεσία, απόλυτα διακριτή από το έγγραφο ταυτοποίησης.**

Πριν προχωρήσουμε καν σε μια σύγκριση με την πραγματικότητα για να εξετάσουμε αν πληρούνται αυτά τα κριτήρια, ας σημειώσουμε και κάτι ακόμη που αφορά το πέρασμα από την απλώς χάρτινη γραφειοκρατία στην αυτοματοποιημένη ηλεκτρονική. Όπως ακριβώς αναφέρεται και σε μια παλιά Κινεζική παροιμία, *"Το Καλύτερο γίνεται ο μεγαλύτερος εχθρός του Καλού"*, έτσι ακριβώς και **η συνεχής απαίτηση για «διευκόλυνση» μπορεί να γίνει ο μεγαλύτερος εχθρός της ελευθερίας**.

Εάν λοιπόν διαβάσουμε προσεκτικά τα συγκεκριμένα ΦΕΚ 1476-2018 και 824-2023, θα δούμε ότι στην σελ. 7402 στην παράγραφο 4, έχει αντικατασταθεί προηγούμενο εδάφιο με την προσθήκη πλέον της φράσης «*Επιπλέον, στο ως άνω ηλεκτρονικό μέσο αποθηκεύονται το επώνυμο πατέρα, επώνυμο μητέρας, ο Δήμος εγγραφής, ο αριθμός δημοτολογίου και ο τόπος έκδοσης του δελτίου, ενώ* ***θα δύναται να αποθηκευτούν τα στοιχεία που απαιτούνται για τις Υπηρεσίες Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, εάν αποφασισθεί να συμπεριληφθούν στο εν λόγω μέσο***».

Εκτός από την **ασάφεια** που διακρίνει την παραπάνω προσθήκη (**ποιος θα αποφασίσει να συμπεριληφθεί τι ακριβώς**) δεν αναφέρεται τίποτε σχετικά με το **ποια και πόσα επιπλέον στοιχεία και με ποιες ακριβώς τεχνικές προδιαγραφές θα αποθηκευτούν.**

Εφ' όσον μάλιστα δεν περιέχονται και δεν διευκρινίζονται αυτές, δεν διευκρινίζεται επίσης κατά κανέναν τρόπο το πως τα ΣΥΝΟΛΙΚΆ περιεχόμενα της μνήμης**θα είναι ορατά** και εν πάση περιπτώση, **αναγνώσιμα από τον κάτοχο**. Αλλά από την γενικότητα του κειμένου αφήνεται να εννοηθεί ότι όλες οι παραπάνω προδιαγραφές που θέσαμε και κατά λογικό τρόπο συναγάγαμε από τις ελάχιστες προϋποθέσεις μιας δημοκρατικής κοινωνίας δεν εξασφαλίζονται στο παραμικρό.

Αντίθετα, εδώ βλέπουμε ότι μέσω της ασάφειας καταλήγουμε πιθανά στο αντίθετο ακριβώς το οποίο μπορούμε να συνοψίσουμε σε μια εξ ίσου απλή πρόταση όπως και η αρχική. Απόλυτη αδιαφάνεια πρόσθετων στοιχείων στον κάτοχο και πλήρης διαφάνεια προς εξωτερικούς μηχανισμούς είτε κρατικούς, είτε αργότερα και ιδιωτικούς μέσω συμπράξεων μέσα στη γενικότερη **ασάφεια των υπηρεσιών "ηλεκτρονικής διακυβέρνησης".**

Ειδικότερα δε, **εάν οι τεχνικές προδιαγραφές οποιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικού αναγνώστη κάρτας παραμείνουν απόρρητες τότε ο πολίτης βρίσκεται απροστάτευτος και εκτεθειμένος σε πληροφορίες που τον αφορούν άμεσα και τις οποίες δεν μπορεί να γνωρίζει με κανέναν τρόπο άρα και δεν μπορεί να προσφύγει εναντίον αυτών που μπορεί να του εκθέσουν ή ζημιώσουν ανεπανόρθωτα, είτε μέσω κρατικών φορέων, είτε ιδιωτικών αν τυχόν εμφανιστεί και τέτοια σύμπραξη στο μέλλον.**

Επίσης, **ουδεμία σημασία έχει αν τυχόν η αρχική κατάσταση της μνήμης που θα παραδοθεί είναι κενή από άλλα στοιχεία εφ' όσον υπάρχει πρόβλεψη να χρησιμοποιηθεί αυτή αργότερα με αδιαφανή τρόπο**. Αυτό λοιπόν, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί παρά μόνον ως καταστρατήγηση του αρχικού και μοναδικού σκοπού της ύπαρξης ενός εγγράφου όπως η ταυτότητα σε οποιαδήποτε μορφή κι αν εκδίδεται αυτή.

Αλλά εδώ πλέον αντιμετωπίζουμε ένα τεράστιο ζήτημα το οποίο είναι έντεχνα κρυμμένο πίσω από όλη αυτή την φιλολογία, το ζήτημα της **εξ αρχής επίδειξης κακοπιστίας μεταξύ δυο αντισυμβαλλόμενων**! Δηλ. με απλά λόγια το ίδιο το κράτος σας θέτει ενώπιον ενός εγγράφου το οποίο σας ζητείται να υπογράψετε χωρίς, είτε να σας επιτραπεί να το διαβάσετε όλο, είτε να διασφαλίζεται ότι το περιεχόμενο του εγγράφου δεν θα αλλαχτεί στο μέλλον από τρίτους και μάλιστα οι αλλαγές του να είναι ορατές και συμπεφωνημένες από τον κάτοχο!

Μα τότε, ο ένας από τους δυο συμβαλλόμενους, και εν προκειμένω **το κράτος, επιδεικνύει μέγιστη κακοπιστία προς τον άλλον, εν προκειμένω στον πολίτη**, το οποίο μεθερμηνευόμενο σημαίνει ότι τον αντιμετωπίζει εξ αρχής ως πρόσωπο με μειωμένο καταλογισμό, όπως δηλ. ένα νήπιο ή κάποιον με νοητική υστέρηση, που δεν μπορεί να διαχειριστεί πλήρως το περιεχόμενο όλων των πληροφοριών που αφορούν αυτό το ίδιο το πρόσωπό του. Αυτό τότε δεν μπορεί παρά να **αποτελεί μέγιστη προσβολή της προσωπικότητας** του υπογράφοντος.

Κυριότερα ακόμη, θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η οποιαδήποτε υπογραφή ή με άλλον τρόπο αποδοχή μιας τέτοιας συνθήκης είναι σχεδόν και αποδοχή από μεριάς μας μιας ανάλογης κατάστασης δηλ. η με την ιδία θέλησή μας αποδοχή **υποβάθμισης της προσωπικότητας μας**!

Κατά τη γνώμη του γράφοντος, το είδος της αποπλάνησης που εντέχνως προωθείται μέσω αυτού του ζητήματος και όποιου άλλου παρόμοιου εμφανιστεί στο μέλλον με αφορμή, **επιδόματα, ηλεκτρονικό χρήμα και γενικότερα εξαρτησιογόνους μηχανισμούς που αποσκοπούν στην απόλυτη και ασφυκτική ζεύξη του πολίτη προς ένα τυρρανικό κράτος ποδηγέτη,** δεν εκμαιεύονται απαραίτητα όλα στο εσωτερικό αυτής της χώρας. Αρκεί να υπενθυμίσουμε ότι οι αυτοκρατορικές δυνάμεις του νέου πολυπολικού κόσμου διαθέτουν όλες εξειδικευμένα τμήματα που ασχολούνται με την χαρτογράφηση ολόκληρων πληθυσμών στις χώρες – αποικίες τους, τμήματα που εξειδικεύονται σε επιχειρήσεις ψυχολογικού πολέμου αλλά και εφαρμογής πειθούς και ανακατεύθυνσης μέσω όλων των συγχρόνων ηλεκτρονικών μέσων. Αυτό όμως είναι ένα άλλο τεράστιο θέμα.

Εκείνο που απομένει να πούμε είναι ότι τεχνικές αποπλάνησης που ξεκινούν με δήθεν διευκολύνσεις
εξελίσσονται αργά ή γρήγορα σε σφιχτά σφυρηλατημένα δεσμά, ιδίως σε χώρες που έχουν στο παρελθόν επιδείξει ‘δυστροπίες‘ όσον αφορά την υποτακτικότητά τους σε μεγαλεπήβολους αυτοκρατορικούς σχεδιασμούς που συνήθως σκοπεύουν να περάσουν από πάνω τους!

Ο καθένας λοιπόν ας αναλάβει τις ευθύνες του.

---

[1] Ο Gunther Anders – Stern. Φιλόσοφος και δημσιογράφος. Υπήρξε μαθητής των Χούσερλ και Χάιντεγκερ και σύζυγος της Χάνα Αρέντ. Το βιβλίο του 'Εμείς οι Γιοι του Άιχμαν' (Μτφρ: Κώστας Σπαθαράκης, Επίμετρο: Σταύρος Ζουμπουλάκης) κυκλοφόρησε στα Ελληνικά από τις Εκδ. Εστία, το 2005.

[2] Το κύριο, μνημειώδες έργο του Anders παραμένει 'Η Απαρχαίωση του Ανθρώπου' όπου ήδη από τα μέσα του 1950 διαβλέπει το τέλος της ανθρώπινης φύσης όπως την γνωρίσαμε λόγω της ανεξέλεγκτης ανάπτυξης της τεχνολογίας προς συγκεκριμένες αρνητικές κατευθύνσεις. Το έργο αυτό δεν εκδόθηκε ποτέ ολόκληρο στα Ελληνικά. Αποσπάσματα κυκλοφόρησαν το 2020 Περιοδικό Πανοπτικόν, 'Ο κόσμος ως φάντασμα' (Μτφρ.: Γιάννης Παππάς – Επιμ.: Κώστας Δεσποινιάδης) Τεύχος 26, Θεσσαλονίκη και πιο πρόσφατα, 'Η Απαρχαίωση της Ιδεολογίας και του Κομφορμισμού', Εκδ. Έρασμος, 2023, Μτφρ. Στέφανος Ροζάνης. Υπάρχει επίσης διαθέσιμη διαδικτυακά η αγγλική μετάφραση όλου του Β΄τόμου από Ισπανό μεταφραστή στην ιστοσελίδα https://libcom.org/article/obsolescence-man-volume-2-gunther-anders.

**Ο Θεοφάνης Ράπτης είναι Φυσικός, Προγραμματιστής και Συγγραφέας. Έχει αγωνιστεί πολύ νωρίτερα με το να φέρει στο φως ορισμένες πτυχές των σχεδιασμών αυτών, πρώτα απ' όλα εκδίδοντας το βιβλίο "Τεχνοφεουδαρχία" ήδη απο το 2007.*

(Πηγή: primenews.press*)*